

bage. Han stillede sig ud paa Flisetrappen og lyttede med tilbageholdt Aandedræt . . . men ikke mindste Lyd naaede hans Øre. Han gik omkring Gavlen og følte sig frem gennem den store, tilgroede Have, indtil han kom op paa en lille Jordhøj, hvorfra man om Dagen kunde overse Kyndløse-vejen helt ud til Mosegrænsen i Vest. Med bankende Hjærte stirrede han ud i den mørke Nat — i Haab om at skimte Skæret af en sig nærmende Lygte. Men Jord og Himmel smeltede sammen for hans Øjne uden et Lyspunkt.

Og med ét var det, som om dette bundløse Mørke, denne ubønhørlige Tavshed bragte noget til at briste inden i ham. Som et Menneske, for hvem det pludselig svimler ved Synet af en gabende Afgrund, der aabner sig foran dets Fod, fo'r han sig med begge Hænder til Panden og udstødte halvhøjt og som i Vildelse:

„Det er altfor forfærdeligt!“

. . . Først hen imod Morgenens kom Doktoren. Forsinkelsen skyldtes et Uheld, som Niels og Søren havde haft paa Udturen, idet de havde kørt Vognen saa dybt i Grøften, at de maatte vække nogle nærboende Folk for at faa den op igen.

Saa snart Doktoren havde kastet et Blik paa Gutten, gav han ham uden yderligere Undersøgelser